

- 4) Czy art. 11 ust. 3 dyrektywy 2008/115/WE należy rozumieć w taki sposób, że obywatel państwa trzeciego co do zasady musi składać wniosek o cofnięcie lub zawieszenie obowiązującego i ostatecznego zakazu wjazdu zawsze poza terytorium Unii Europejskiej, czy też istnieją okoliczności, w których może on złożyć ten wniosek także w Unii Europejskiej?
- a) Czy art. 11 ust. 3 akapit trzeci i czwarty dyrektywy 2008/115/WE należy rozumieć w taki sposób, że wymóg art. 11 ust. 3 akapit pierwszy tej dyrektywy – zgodnie z którym cofnięcie lub zawieszenie zakazu wjazdu jest możliwe tylko wtedy, gdy obywatel państwa trzeciego wykaże, że opuścił terytorium państwa członkowskiego w pełni przestrzegając decyzji nakazującej powrót – bez wątplenia musi zostać spełniony w każdym poszczególnym przypadku względnie we wszystkich grupach przypadków?
- b) Czy art. 5 i 11 dyrektywy 2008/115/WE stoją na przeszkodzie wykładni, zgodnie z którą wniosek o przyznanie pobytu w ramach łączenia rodzin ze statycznym obywatelem Unii, który nie skorzystał z prawa do swobodnego przemieszczania się i swobody przedsiębiorczości, uznawany jest jako dorozumiany (ograniczony w czasie) wniosek o cofnięcie lub zawieszenie obowiązującego i ostatecznego zakazu wjazdu, przy czym jeśli okazałoby się, że nie są spełnione warunki pobytu, obowiązujący i ostateczny zakaz wjazdu ponownie zaczyna obowiązywać?
- c) Czy fakt, że zobowiązanie do składania wniosku o cofnięcie lub zawieszenie w kraju pochodzenia może skutkować przynajmniej przejściową rozłąką między obywatelem państwa trzeciego a statycznym obywatelem Unii, jest istotnym aspektem? Czy istnieją okoliczności których spełnienie powoduje, że art. 7 i 24 Karty jednakowoż sprzeciwiają się przejściowej rozłące?
- d) Czy fakt, że zobowiązanie do składania wniosku o cofnięcie lub zawieszenie w kraju pochodzenia skutkuje tylko tym, że obywatel Unii ewentualnie musi na pewien czas opuścić przejściowo obszar Unii Europejskiej jako całości, jest istotnym aspektem? Czy istnieją okoliczności których spełnienie powoduje, że art. 20 TFUE jednakowoż sprzeciwia się temu, by statyczny obywatel Unii musiał na pewien czas opuścić przejściowo obszar Unii Europejskiej jako całości?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. L 348, s. 98).

⁽²⁾ Dz.U. 2000, C 364, s. 1.

⁽³⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158 z 30.4.2004., s. 77)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 15 lutego 2016 r. – The English Bridge Union Limited/Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

(Sprawa C-90/16)

(2016/C 145/29)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: The English Bridge Union Limited

Strona pozwana: Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

Pytania prejudycjalne

- 1) Jakie są zasadnicze cechy, jakie musi wykazywać działalność, aby można było ją zakwalifikować jako „sport” w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. m) dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (zwanej dalej „główną dyrektywą VAT”)? W szczególności, czy dana działalność musi wykazywać znaczący (lub nie bez znaczenia) element fizyczny, który jest istotny dla jej wyniku, czy wystarczy, aby wykazywała ona znaczący element umysłowy, który jest istotny dla jej wyniku?

2) Czy brydż sportowy jest „sportem” w rozumieniu art. 132 ust. 1 lit. m) głównej dyrektywy VAT?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U. L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Primera Instancia
n° 38 de Barcelona (Hiszpania) w dniu 17 lutego 2016 r. – Banco Santander, S.A. przeciwko
Mahamadou Demba i Mercedes Godoy Bonet**

(Sprawa C-96/16)

(2016/C 145/30)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Primera Instancia n° 38 de Barcelona

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Banco Santander, S.A.

Strona pozwana: Mahamadou Demba i Mercedes Godoy Bonet

Pytania prejudycjalne

1. Czy działanie polegające na tym, że przedsiębiorca zbywa lub nabywa wierzytelność bez dania konsumentowi możliwości zwolnienia się z długu poprzez zapłatę cesjonariuszowi jej ceny powiększonej o odsetki i poniesione koszty jest zgodne z prawem Unii, a w szczególności – z art. 38 Karty praw podstawowych, art. 2C Traktatu lizbońskiego oraz art. 4 ust. 2, art. 12 i art. 169 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej ⁽¹⁾?
2. Czy to działanie – polegające na tym, że przedsiębiorca nabywa za śmiesznie niską cenę dług konsumenta, który jest pozbawiony możliwości dowiedzenia się o tej transakcji czy też wyrażenia na nią zgody – które nie zostało wskazane w ogólnych warunkach umownych czy też w nienegocjowanym indywidualnie warunku umownym, a konsument jest pozbawiony możliwości wzięcia udziału w tej transakcji i skorzystania z prawa odkupu wierzytelności, jest zgodne z zasadami określonymi w dyrektywie Rady 93/13/EWG ⁽²⁾ z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich, i, idąc dalej, z zasadą skuteczności oraz art. 3 ust. 1 i art. 7 ust. 1 tej dyrektywy?
3. Czy, biorąc pod uwagę cel polegający na zapewnieniu ochrony konsumentów i użytkowników oraz realizujące ten cel orzecznictwo, ustalenie jednoznacznego kryterium służącego ustaleniu tego, czy zawarty w konsumenckich umowach pożyczki bez zabezpieczenia rzeczowego i nienegocjowany indywidualnie warunek określający stopę odsetek za zwłokę przekraczającą o ponad dwa punkty procentowe stopę odsetek stanowiących wynagrodzenie banku ma nieuczciwy charakter, jest zgodne z prawem Unii i dyrektywą 93/13, a w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1?
4. Czy, biorąc pod uwagę cel polegający na zapewnieniu ochrony konsumentów i użytkowników oraz realizujące ten cel orzecznictwo, ustalenie jako skutku prawnego, że, aż do momentu całkowitej spłaty długu, naliczane będą odsetki stanowiące wynagrodzenie banku, jest zgodne z prawem Unii i dyrektywą 93/13, a w szczególności jej art. 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1?

⁽¹⁾ Dz.U. 2000, C 364, s.1.

⁽²⁾ Dz.U. L 95, s. 29.